

А да, стварно, наша делегација, прекосутра у Њујорку, потпуно одустане од своје резолуције о Косову (ако је то тај „компромис“ који, како пренесе британски шеф дипломатије, „свет“ тражи од Београда) или стави бланко потпис на неки други документ који јој предлаже фантомска „Квинта“, као самопроглашени репрезент тзв. међународне заједнице - да ли неко уопште зна шта би Србија добила заузврат?

Експресни улазак у Европску унију, задржавање севера Косова, територијалну компензацију преко Дрине, сто милијарди евра страних „гринфилд“ инвестиција, ископавање пловног пута од Дунава, Моравом и Вардаром, до Егеја; „Партизан“ у финалу Лиге шампиона...? О томе не зборе ни они на власти ни они, „страшно добро обавештени“ лобисти и медијатори који једино као папагаји понављају мантру да „Европа нема алтернативу“. Ма шта то значило.

Ево, већ 20 година, овде је на делу стереотипна психоанализа српских властодржаца са уштогљеним наравоученијем да се они персонално мењају, али је свима заједничко да, као, једино разумеју „политику штапа и шаргарепе“.

Шта је онда та шаргарепа које се нуди Србији 9. септембра? Или, да кренемо, индуктивном методом закључивања, па да видимо шта је у тој поштапалици о шаргарепи која стално бежи оном ко је јури, објект, а шта субјект у реченици.

Суштина је у томе да цела метафора не започиње од магарца (то је сасвим нов, а незаобилазан, у српској јавности намерно пренебрегаван, лик, без кога нема ни ове приче), већ од његовог јахача који, најпре, набави довољно дугачак штап, па на њега окачи једру шаргарепу, да би се магаре упецало и кренуло у своју трку без краја. Кад год оно пожели да је грицне, коракне према њој, мрква му се, за тачно толику дужину корака, измакне; магаре све више и више убрзава, али убрзава и шаргарепа; оно креће у кас, па у галоп, али галопира и шаргарепа и - уместо да стигне своју „награду“ - магаре,

на крају, липше. Из чега се, не тврдим, али ми је логично - породила и она, изворно српска, опомињућа народна пословица „не липши магарче до зелене траве“.

Бивши министар за КиМ и потпредседник Демократске странке Србије, оне партије која је, док је предводила владу, апеловала на патриотизам „хушкајући“ на добровољне предаје овдашње оптуженике пред Хашким трибуналом - сада тврди да би повлачење резолуције о Косову било „самопонижавање без награде“.

Шта о томе мисли генерал Лазаревић који је одавде испраћен као херој да се не врати 15 година? Шта ли на то каже Шљиванчанин који је, на изрицање коначне пресуде, у Хаг одлетео као „победник“, а остао да лежи три пута дуже него што му је првотно пресуђено?

Да ли је, за ту кооперативност, странка која је о Хагу, пре само 10 година, размишљала као о „последњој рупи на свирали“, награђена неком шаргарепом - било она, било држава на чијем је челу била? Вероватно је најпрецизнију дијагнозу помањкања државне одговорности наших властодржаца, пре десетак дана, дао најпознатији живи босанскохерцеговачко-црногорско-српски психијатар.

Не љутим се на Србију што ме је изручила, али мислим да су ме јефтино продали, страхујем да Србија није добила ништа заузврат, да ме је проћердала - казао је Радован Караџић. Но, хајде да не цепидлачимо. Узмимо да смо за хапшење Караџића добили укидање виза за грађане Србије без Косова и Метохије.

А чиме смо, ако ћемо право, награђени за експресну депортацију у Схевенинген најснажније монете за поткусуривање - Слободана Милошевића? Шта би од уласка у Европску унију 2004, како је најављивао тадашњи ДОС?

Када за „најкрупнију рибу“ Србија није добила ништа - дапаче - шта можемо да очекујемо за евентуално повлачење резолуције о Косову? Па, наравно, ништа - јер, Косово, са резолуцијом или без ње, већ одавно не станује у земљи Србији. Зато ме на „смех кроз сузе“ (беше ли то написао Прежихов Воранц, Франц Бевк, Прешерн или неко четврти?) натерао препотентни државни секретар Министарства за КиМ тврдњом да „Србија није банана држава“ да би повлачила своју резолуцију пред највишом светском

организацијом.

А шта би нам фалило да, на пример, јесмо „банана-република“? Или „бечки коњушари“, што је, мислећи да их вређа, за Словенце тврдио Бора Чорба...? Или, да смо, на време, запевали „Данке Деутсхланд“, као наши суседи Хрвати? Можда бисмо, са све Косовом унутар своје државе, данас, руку под руку с Хрватском, куцали на врата ЕУ.

Уосталом, хтели то да признамо или не, ми, по многим критеријумима, јесмо еклатантан пример „банана - републике“. Политички смо нестабилни, зависни смо од извоза једне и по пољопривредне културе (једино што то нису банане), владајућа олигархија је умногоме корумпирана, на сцени су велике социјалне разлике, слабо развијена инфраструктура, преживљавамо захваљујући страним кредитима, моћ појединих компанија и тајкуна је већа него политичка моћ владе... Једино што, за разлику од правих „банана - држава“, не уживамо заштиту ни једне моћне силе. На нашу несрећу.

(Данас)